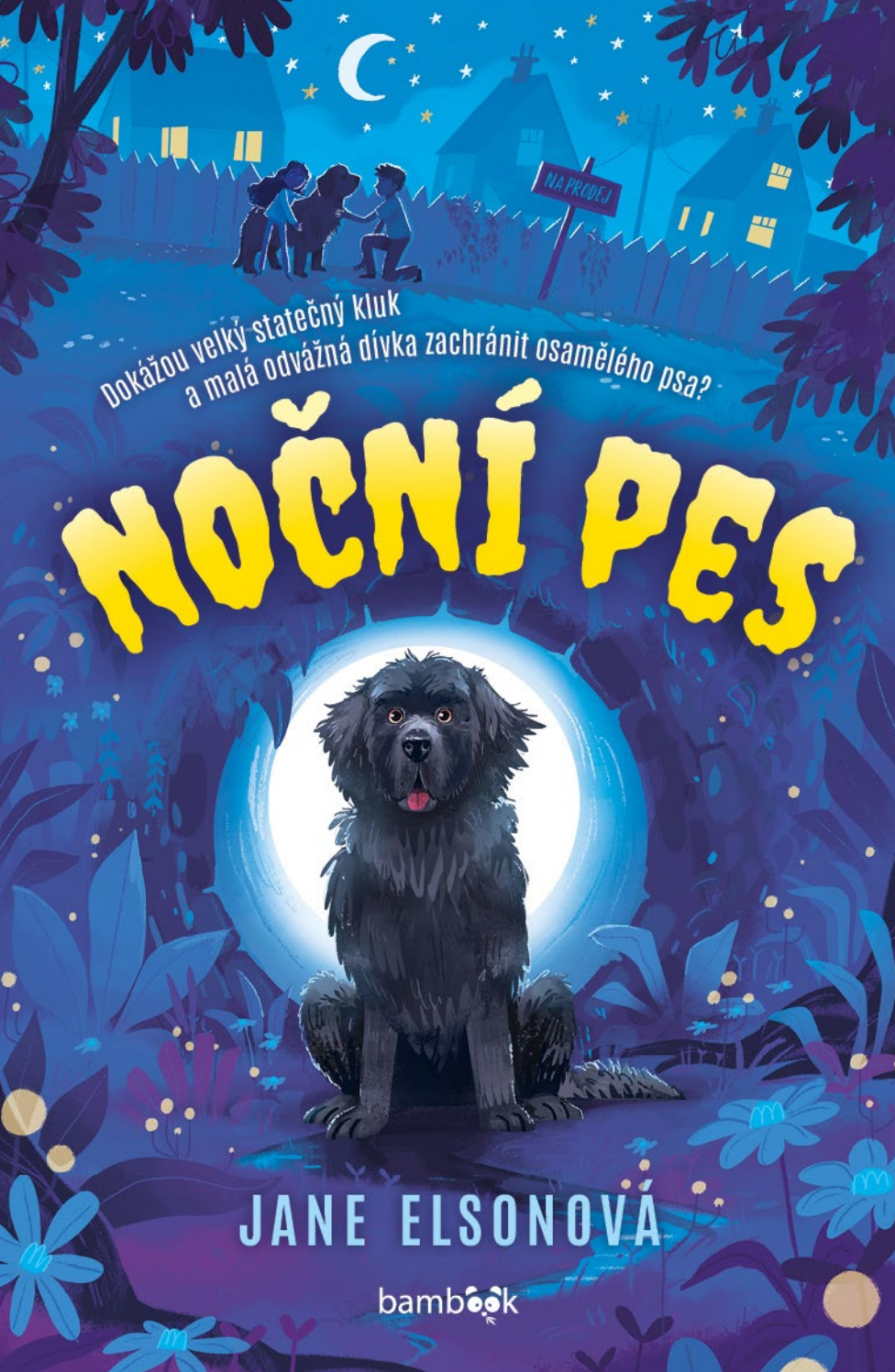

The background of the cover is a dark blue night scene. At the top, there are silhouettes of trees and a crescent moon with small white stars. Below this, a white picket fence runs across the middle. Behind the fence, a boy in a blue shirt and a girl in a pink shirt are standing next to a large, shaggy black dog. To the right of the dog, a wooden sign on a post reads "NA PRODEJ" in red letters. In the background, there are houses with yellow lights glowing from their windows. The overall mood is mysterious and adventurous.

Dokážou velký statečný kluk
a malá odvážná dívka zachránit osamělého psa?

NOČNÍ PES

JANE ELSONOVÁ

bambóok

bamb**oo**k

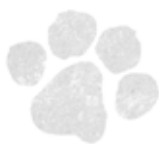
NOČNÍ PES

JANE ELSONOVÁ

Věnováno památce Pastelky –
statečného malého koťátka,
které tak tvrdě bojovalo a změnilo
můj život, že mě přivedlo na cestu
pomoci zvířatům.

Pro Nahuma, Benjamina a Timothyho

KAPITOLA 1

Marek

Den, kdy jsem se já, Marek Vrabčák, poprvé setkal s Nočním psem, nebyl žádný obyčejný den. Na jeho začátku jsem se pokoušel udělat to, co by udělal každý s alespoň půlkou mozku, kdyby se na něj chystali řvát.

Dostat se pryč tak daleko, jak jen to bude možné!

Takže teď tady v pyžamu sedím na samém okraji zahrady nahoře na hromadě starých beden od ovoce a zeleniny ze stánku moje babičky. Je to moje oblíbené místo pro přemýšlení. Bedny jsou naskládány v rohu u plotu, který odděluje náš dům od sousedního prázdného domu. V plotě je díra, velká tak akorát pro mě, abych jí prostrčil ruku a kroutil s ní dokola. To dělám rád, když si tak přemýšlím.

Jak tak moje ruka neoprávněně vniká do cizí zahrady a já si s ní točím dokola, cítím ve vzduchu mezi mnou a našimi zadními dveřmi silné napětí a čekám, kdy se ozve babiččin křik.

Odněkud z útrob našeho domu pak zaslechnu řev.

„Markůůůů!!!“

Zadní dveře se s třísknutím otevřou a babička napochoduje do zahrady. Má vzdorně vystrčenou bradu, zkřivenou pusu a její dlouhé šedé vlasy jsou sčesané na temeni do pevného drdolu. V ruce drží kousky rozbité figurky. Ale než se ke mně dostane, spočine na mé dlani něco vlhkého a studeného, pak ucítím i teplý, sametový kožich. V šoku spadnu z beden a podívám se dolů na svou ruku. Ukapávají z ní lepkavé sliny. Utřu ji o trávu a vyškrábu se zpátky na nohy, vyšplhám nahoru na bedny, abych se podíval přes plot.

Černý pes, obrovský jako medvěd, překluše po trávě a zmizí zadním susedovic vchodem. To, co jsem před chvílí ucítil na ruce, byl jeho čumák! Zjevně se chtěl se mnou skamarádit. Jsem si jistý, že to je novofundlandský pes. V *Encyklopedii psů*

od A do Z jsou popsání jako jedni z největších psů na světě.

Prázdný dům vedle je na prodej. Možná že ten pes patří lidem, kteří se na dům přišli podívat. Chtěl bych, aby si ho koupili, a pak by byl můj soused novofundlandský pes a já bych se mohl nabídnout, že ho budu brát na procházky a budu si s ním hrát a... Zavřu oči, překřížím prsty a vyřknu své přání.

V tu chvíli mě chňapne za paži babiččina ruka.
„Marku, dívej se na mě, když na tebe křičím.“

Mé snění o psovi narušil babiččin hlas a skutečnost, že jsem asi ve velkém maléru!

Seskočím z beden a otočím se, takže stojíme tváří v tvář – no, popravdě řečeno já na babičku shlížím seshora, protože jsem vyšší než ona.

„Jak, Marku? Jak se ti povedlo ji rozbít?“

„Jsem přece Marek Vrabčák, mám ruce velké jako lopaty a nohy takové, že o ně jiné děti zakopávají,“ řeknu. „Proto se ta hloupá soška rozbila.“

Babička rozevře ruku a podívá se na rozbitou figurku. Je to dáma v čepečku, nese košík s ovocem. Jenomže ta porcelánová dáma v čepečku

už košík s ovocem nemá. A pak si uvědomím, že nemá ani hlavu.

„Nemůžu za to,“ bráním se, „že se pode mnou vždycky rozklepe celá podlaha. Stavitelé by měli dělat silnější podlahy, aby se celá místnost neotřásala. Takhle všechno z políček spadne a rozbije se.“

Vidím, že babičce cukají rty, jako by se chystala zasmát, ale potom si mě prohlédne od hlavy k patě.

„A proč jsi na zahradě v pyžamu? Co si pomyslí sousedi?!“

Chystám se jí říct o novofundlandském psovi, který by se mohl stát naším sousedem, ale něco mě zastaví. Nechci to vyslovit nahlas, protože by to mohlo přinést smůlu, a moje touha mít psa je jako věčná bolest břicha, která nikdy nekončí. V tu chvíli se rozhodnu to před babičkou utajit.

A tak řeknu: „Ale babi, vedle nás přece žádní sousedi nebydlí, aby mě viděli v pyžamu, a žádní nejsou ani z druhé strany, protože jsme poslední dům v ulici!“

„Ty jeden!“ řekne a se smíchem si odfrkne. A potom mě začne honit po zahradě a běháme

dokola, smějeme se, až se za břicho popadáme, ale ona mě nedokáže chytit, protože jsem na ni příliš rychlý. Pak zakopne a upustí kousky porcelánové sošky. Tak se vrátím, abych jí pomohl je posbírat, a ona najednou vypadá strašně smutně.

„Koupila jsem to jako svatební dárek tvé mamce a tatkově,“ řekne babička.

Těžce polknu a zhluboka se nadechnu, než řeknu tím nejhlavnějším hlasem: „Mamka tu nežije od mých sedmi a nikdy se nevrátí, takže jí na tom nebude záležet. A tatka si toho ani nevšimne, protože strávil poslední čtyři měsíce a tři dny v posteli zahalený do svého smutku.“

Hned potom vzhlédnu a vidím, že tatka stojí v pyžamu u zadního vchodu a zírá na nás s tváří plnou prázdnoty. Ale já nechci, aby byl tatkův obličej prázdňový, chci, aby byl zase živý a plný myšlenek. Takže vytrhnu rozbité kousky porcelánové dámy babičce z ruky a běžím směrem k němu.

„Podívej, tati,“ křičím. „Rozbil jsem to. Ta porcelánová dáma nemá hlavu, rozmlátil jsem tvůj svatební dar.“ A čekám, že mi vynadá. Čekám, že na mě bude křičet... Ale nic se nestane.

Je to, jako bych neřekl vůbec nic.

Otočí se, vyjde z kuchyně a já ho slyším šlapat nahoru po schodech. Pak se dveře jeho ložnice s houpnutím zavřou a pružiny pod ním hlasitě zavržou, když zalézá zpátky do postele se třemi nohama a čtvrtou nohou vytvořenou z hromádky knih.

Začíná mě naplňovat vztek. Úplně mnou ten rozžhavený vztek probublává. A než si to uvědomím, dupu po schodech a mám dobrý pocit z toho, jak se pod mýma nohama otřásá každý dřevěný schod. Prásknu dveřmi od svého pokoje a celý dům se zachvěje.

Kopnu do hromady oblečení na podlaze, zírám do zrcadla na své černé vlasy trčící nahoru a čokoládově hnědé oči (mám pod nimi kruhy z několikaměsíčního nevyspání) a praštím sebou tváří na postel. Matrace zavrzá.

Slyším v hlavě hlas slečny Ráchel. *No tak, Marku – vydechni vztek a nadechni lásku. No tak, Marku, dokážeš to.*

Zkouším to, ale v tu chvíli vůbec nevím, jak láska vypadá. Představuju si, jak se ze mě můj

vztek valí a naplňuje pokoj, dům, ulici, svět, a postupně se cítím klidnější. Ale potom mé tělo, vyprázdněné od vzteku, zaplní smutek.

Švihnu nohama, takže teď sedím na okraji postele. Z tatškova pokoje uslyším chrápání.

Babička strčí nos do dveří. „Marku, mazej do školy! Pohni. No tak, je pátek. Ještě jeden den a pak máš na lenošení celý víkend.“

Její slova jsou mrzutá, ale v očích má hvězdičky laskavosti. Podívám se na svou malou, silnou babičku, na její nohy a ruce drsné a mozolnaté jako větve stromu, a bodnutí viny mi zasviští útrobami.

„Promiň, babičko, nechtěl jsem tu porcelánovou sošku rozbít.“

Popotáhne nosem. „To doufám, že ne. Máš jen velké kosti.“

Nadechnu se a zkusím to postomiliontė. „Nerozbil bych tolik věcí, kdybych měl psa. Klidil bych se ti z cesty, venčil bych psa na pláni, neulamoval bych doma hlavy porcelánovým dámám. Prosím, babičko. Chci psa. Potřebuju psa, pes by byl můj kamarád.“ Neřeknu: pes by mě

neopustil, jako to udělala mamka. Ale myslím si to. „Prosím, babičko. Prosííím.“

Z vedlejší místnosti se ozve obzvlášť silné zachrápání.

Babička si povzdychne. „Nevím si rady ani s tvým tátou, co teprv pes, po kterém by všude zůstávaly stopy od bláta a špína. A když jsme u toho, do zítřejšího večera posbíráš ze země všechno špinavé oblečení a dáš ho do koše na špinavé prádlo. A teď se oblékni a do školy!“ řekne. „Hned.“

A já vím, že tahle záležitost se psem je ztracená, ale nevzdávám se. Nikdy.

Jak jsem vám už řekl, náš dům stojí na samém konci Líbezné ulice. Vzhlednu k oknu sousedního domu s nadějí, že zahlédnu toho psa, ale myslím, že lidé, co se tu rozhlíželi, už určitě odešli. Cedula s nápisem *Na prodej* od Realitní kanceláře Šedivý a Hranostaj se uvolnila a je převrácená do ulice. Pokaždé po nějaké době spadne – jako by si s ní někdo pohrával. Otevřu skřípající branku, vstoupím na sousední předzahrádku a zvednu ceduli s nápisem *Na prodej*

zpátky nahoru, ať neleží uprostřed chodníku, aby o ni nezakopl nějaký slepec nebo do ní nenarazil nějaký pes a nezranil se. Dřív vedle bydlíval pan Anderson, ale odjel pracovat do Hongkongu, a jeho dům teď vypadá, jako by byl prázdný snad už odjakživa.

Ucítím na sobě pár očí z okna v patře prázdného domu, ale když vzhlednu, nikdo tam není.

Spěchám ulicí a vidím před sebou veterináře Mata, jak nastupuje do auta s nápisem *Veterinární pohotovost*. Zamávám mu a on se usměje a zamává mi taky. Mat byl před časem u nás ve škole a vyprávěl nám o záchraně psů z Beckhemské záchranné stanice. Položil jsem mu tolik otázek, že se nakonec zdržel o hodinu déle. Řekl, že na mě nikdy nezapomene.

Pokračuju směrem k Realitní kanceláři Šedivý a Hranostaj na rohu. Přemýšlím, jak mizerní realitní makléři to jsou, protože dům pana Andersona je prázdný celou věčnost. Vtom ze dveří realitky vyjde chlapec ve stejné hrozně tmavěmodré uniformě Akademie Na Pláni, jako mám na sobě já, a vrazí přímo do mě.

Je to Niko z 9. třídy. To ne! Sedmáky, jako jsem já, si dává k snídani. Tím jsem si jistý.

„Omlouvám se,“ říkám, ačkoli to byl *on*, kdo vrazil do mě.

„To bys měl,“ řekne, otočí se na patě a vykračuje si pryč.

Přikrčím se za stromem a čekám, protože se mi vážně nechce jít do školy s přežvýkavcem sedmáků...

Zatímco čekám, ohlédnu se za sebe na kopec na pláni a představuji si, jak tam venčím svého psa. Ale sevře se mi žaludek, když vidím trosky Růžového panství na vršku kopce. Shořelo za viktoriánských dob a má se za to, že v něm straší.

Napočítám do sta, potom opustím bezpečí svého stromu a zabočím do Oharkové ulice. Skrz houf dětí razících si cestu ke školní bráně Akademie Na Pláni kráčí směrem ke mně hnědý stafordšír Flora se svým páníčkem Alfem, který pomáhá babičce s mytím oken. Je stejně malý a podsaditý jako Flora.

„Ahoj, holka,“ řeknu a kleknu si na chodník, když se Flora rozeběhne, aby mi dala stafordšír-

skou pusou. Pořádně ji obejmou. I když je to hned za rohem, cesta do školy mi zabere hodně času – dokonce i když hodně spěchám –, protože se musím pozdravit s každým psem, kolem kterého projdu.

„Jak je, Marku?“ kývne Alf. „Flora má svého kamaráda Marka ráda, vid', holka?“

„Mohl bych Floru vyvenčit místo tebe, Alfe, měl by ses šetřit.“

Alf se na mě zazubí. „Pěkný pokus, Marku. Babička by si mě podala, kdyby zjistila, že jsem tě zdržoval od učení. Upaluj do školy.“

Taky se zazubím a proběhnu školní branou, jenže pak mi praskne ten pitomý popruh na batohu. Když batoh udeří o zem, projede mnou rudý bublající vztek a strašlivě svůj batoh nakopnu. Skupinka sedmáků ucouvne.

„V pohodě, kluci,“ řeknu, zamávám jim a nahodím úsměv. „Dali byste si rychlý zápas ve fotbale, než zazvoní?“ volám za nimi, když zamíří směrem ke školním vratům.

Ale oni se ani neotočí. Štve mě to, ale jen proto, že jsem největší kluk v sedmičce – vlastně

největší kluk na celém druhém stupni –, se mě ostatní děti bojí. Od té doby, co jsem na Akademii Na Pláni nastoupil, jsem si tu ještě pořád našel žádné kamarády.

Ozve se pomalý potlesk. Otočím se. Je to Niko.

„Slušnej výkop, Marku. Vztekáš se na bágl? To se mi líbí. Myslíš, že jsem tě neviděl, jak se schováváš za tím stromem?“ řekne a popadne mě za ucho.

„Omlouvám se,“ řeknu. „Nechtěl jsem do tebe schválně vrazit. Opravdu promiň, promiň, Niko...“

Hodí po mně vražedný pohled a pak se přes zatnuté zuby pomalu usměje.

„Marku, kámo, žádnéj problém. Sol s tebou chce dát řeč, nic víc.“

Kolem nás projde skupina chichotajících se, cosi si šeptajících dívek z osmičky.

„Počkej tamhle,“ sykne na mě Niko, než si to k nim nakráčí jako páv.

„Pamatujte, co jsem říkal, holky – nechodte nahoru do Růžového panství, nebo vás dostanou duchové dětí.“

Holky se rozutečou pryč a piští.

Zasměje se pro sebe, pak se ke mně otočí a řekne: „Tudy.“

Srdce mi tluče shodně s mými kroky, když kráčíme k Solovi, který se nehybně a výhružně opírá o zeď u popelníc. On je vůdce Kluků z Oharkové ulice. Je nelítostný, bráchu má v pastáku. U nás ve škole platí, že když si s tebou chce Sol promluvit, tak nikdy neřekneš ne. Baz, pošuk od Kluků z Oharkové ulice, tam je taky a přeska-kuje z nohy na nohu.

Sol si mě prohlédne od hlavy k patě.

„Marku, říkali jsme si, jestli by ses k nám nechtěl přidat. Řekněme, že by se nám hodil někdo s tvým... vzrůstem.“

„Jo, měli bychom pro tebe využití,“ řekne Niko.

„Kdo, já? Ke Klukům z Oharkové ulice...?“

„Ale budeš muset projít zasvěcením,“ řekne Baz.

Jestli budu u Kluků z Oharkové ulice, budu někam patřit. Budu mít kamarády a nikdo si ze mě nebude dělat legraci. Budu si moct dělat, co budu chtít a... a babička mě zabije.

S Nikem, Bazem a Solem si ťukneme pěstí. Zazvoní školní zvonek a já zkouším napodobit jejich těžkopádnou chůzi drsných kluků, ale nemyslím si, že mi to moc jde. Pak mě nějaká malá ruka odstrčí stranou a já ztratím balanc, zatímco se úplně malinká holčička s dlouhými černými lokýnkami prožene středem Kluků z Oharkové ulice.

Všichni se začnou smát.

Otočí se na nás, ve velkých hnědých očích se jí zračí vztek. Zastrčí si vlasy za uši.

„Co je tu tak vtipného? Snažím se dostat do školy a ta vaše banda mi brání v cestě.“

„První stupeň je v centru Londýna, holčičko. Akademie Na Pláni je pro velké lidi,“ řekne Baz a Kluci z Oharkové ulice si plácnou a rozesmějí se.

„Jo, holčičko, ta hvězda, kterou moje máma dává na špičku vánočního stromku, je snad větší než ty,“ prohodí Sol.

„Jsi tak maličká –,“ vyhrknu dřív, než se dokážu zastavit, a nenávidím se za to, když vidím ten pohled v jejích očích.

„No dobře, moje pěst se možná vejde do hrnku na čaj, ale jestli mě kdokoli z vás někdy

zkusí pověsit na špičku vánočního stromku, skončili jste! Slyšíte mě? Takže to ani nezkoušejte.“

„Řekl ti někdo někdy, že jsi roztomilá?“ zakření se Niko.

„A nenávidím, když mi lidé říkají, že jsem roztomilá!“

Otočí se a odběhne.

V srdci se mi rozhoří prskavka.

„Zatím nazdar,“ zamumlám na Kluky z Oharkové ulice a pádím za ní.

„Promiň... Zastav se, prosím.“

Ta drobná dívka se otočí.

„Jsi nová?“

Kývne.

„V sedmé třídě?“

„Jo,“ odpoví.

„Jsem Marek. Marek Vrabčák.“

„Jsem Dalila Jonesová,“ představí se.

„Vezmu tě ke školní sekretářce, Dalilo Jonesová,“ řeknu.

Její ústa pomalu kvetou, až se plně rozvinou do úsměvu, který ozáří celou její tvář, a já cítím,

jako by k ní mé oči byly přitahovány magnetickou silou. Myslím, že je Dalila úžasná. Má ale smutný pohled. Zdá se, že můj smutek dosáhl až k jejímu a ťukly si pěstmi.

Zajímalo by mě, jestli by se mnou kamarádila.

KAPITOLA 2

Dalila

Zajímalo by mě, jestli by se mnou kamarádil.

Marek se usměje. Jenže před chvílí byl s těmi příšernými kluky, tak asi nekamarádil. Ale když nad tím tak přemýšlím, nesmál se jejich hloupým posměškům na moji výšku, takže si nemyslím, že by byl stejný jako oni. Má laskavé oči. A vypadá, že toho moc nenaspal. Myslím, že my, kteří moc nespíme, to jeden na druhém poznáme, je to jako tajný klub.

„Školní kancelář je tudy,“ řekne Marek, zatímco kráčí chodbou. Děti uskakují, aby se mu vyhnuly, když se tlačí davem.

„Neboj se, dám na tebe pozor,“ ujistí mě a podívá se na mě přes rameno.

„To mi neříkej!“ ohradím se. „Nepotřebuju, aby na mě někdo dával pozor. Dokážu to sama, díky moc.“

Marek vypadá ublíženě a zmateně, jako bych ho praštila do břicha.

Připadám si zlá.

„Víš, kde je kancelář sekretářky?“ zeptá se.

„Ne,“ odpovím. „Ale...“

„Dobrá,“ prohodí a dál se řítí chodbou.

„Marku,“ zakřičím, jak mě všichni strkají sem a tam. „Počkej, Marku!“ Ze všech stran do mě naráží batohy a málem přijdu o oko, což je jeden z hlavních problémů, když jste nejmenší na škole. Slyším chichotání a šepot a párkrát dokonce: „Hele, podívej, jak je roztomilá.“

Marek se prodere davem dětí zpátky, shýbne se, popadne mě za paži a táhne mě za sebou.

Ne že bych potřebovala zachraňovat. Na dva miliony procent to nepotřebuju, je to jen proto, že jsem jako za groš kudla, jak říkával můj taťka.

Taťka.

Už zase. Mívám tyhle okamžiky, ty zlomky vteřiny, kdy zapomenu, že je pryč.

Rychle své myšlenky zarazím, kousnu se silně do rtu a rychle zamrknám očima, ale Marek se na mě dívá. Myslím, že to viděl.

Zabzučí mi telefon. Pátrám v batohu po červeném obalu.

Už jsi dorazila do školy?

Další zpráva od mamky. Hodí se ke všem těm ostatním zprávám, které mi dneska ráno poslala.

Už jsi na autobusové zastávce?

Jsi v autobuse?

Máš peněženku?

Máš penál?

Odepíšu:

Ve škole nemám čas. Nemůžu psát.

A pak přidám srdíčko, aby věděla, že ji miluju. Jenom si přeju, aby mě přestala pořád kontrolovat.

Hodím telefon zpátky do batohu a běžím dohnat Marka.

Projdeme kolem zavřených dveří s mosaznou destičkou, na které je napsáno: Pan Pořádný, ředitel.

Marek zastaví u vedlejších dveří a zaklepe. „Vstupte,“ ozve se hlas za dveřmi.

Žena s dlouhými blondatými vlasy svázanými do ohonu lepí nějakému dítěti náplast na krvácející prst.

„Dobrý den, slečno,“ pozdraví Marek. „Pomáhám, jak jste nám říkala. Přivedl jsem nové děvče.“

Pak se Marek otočí ke mně a řekne: „Za slečnou Ráchel můžeš přijít, když je ti špatně. Pan Pořádný, náš ředitel, ji ale pořád zahlcuje nějakými úkoly.“

„Jsem osobní asistentka pana ředitele, Marku,“ směje se slečna Ráchel. „Je to moje práce být mu neustále k ruce. Ty jsi určitě Dalila,“ řekne mi. „Vítej na Akademii Na Pláni. Právě jsem mluvila po telefonu s tvou maminkou. Kontrolovala, jestli jsi dorazila do školy.“

Aniž bych chtěla, protočím oči až ke stropu, ale hned se cítím hloupě.

„Promiňte,“ řeknu, „to je v pořádku, slečno, už jsem jí psala.“

„A máme tady pravidlo, že ráno se odevzdají telefony a po vyučování si je vyzvednete.“

Když si rozepínám batoh, zacinkají o sebe moje speciální přívěsky. Zašmátrám hluboko v batohu po svém

červeném telefonu a vrazím jí ho do ruky. „Prosím, slečno, jen si ho vezměte,“ řeknu a vydechnu úlevou. Aspoň ve škole budu mít pokoj od maminčiných věčných strachů. V životě bych si nepomyslela, že mě nějaké školní pravidlo tak potěší.

„Slečna Ráchel je v rámci možností v pohodě, na někoho, kdo pracuje ve škole,“ řekne Marek.

„Tak to je vážně pochvala,“ odvětlí slečna Ráchel se smíchem. „Marku, telefon?“ pobídne ho a natahuje k němu ruku.

„Ne, ještě nový nemám. A stejně to není fér! Co to je za telefon, když si na něj nemůžu ani sednout, protože se hned rozbije? Babička je na mě ještě pořád naštvaná.“

Pak se na mě slečna Ráchel podívá a usměje, a když se nadechne, aby promluvila, pomyslím si: *Prosím, prosím, neříkejte to. Prosím, neříkejte: Marku, dáš pozor na Dalilu?*

Ale ona to neřekne. Podívá se na nás z jednoho na druhého a pak ještě jednou a řekne: „Dávejte jeden na druhého pozor.“

Slečna Ráchel se mi líbí. Podá mi hromadu cvičebnic a učebnic, které si strčím do tašky.